

Arrest

nr. 225 577 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A.Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Salmas en bent u Iraans staatsburger. Uw Armeense vriend S. (...) sprak u in uw winkel over het christendom aan en nodigde u uit naar zijn kerk in het vlakbij gelegen Khosro Abad. Sindsdien ging u regelmatig – uw echtgenote af en toe – naar deze kerk. De derde keer dat u er naartoe ging gaf u uw hart aan Jezus Christus. In deze periode moest uw zoontje, die met een open gehemelte was geboren, in Isfahan worden geopereerd. De operatie mislukte echter en uw zoontje dreigde de rest van zijn leven intensief medisch begeleid te moeten worden. U was er het hart van in en hilde in het ziekenhuis. Plots kwam er een onbekende 65-jarige man naar u toe die u aanspoorde om te bidden. U repliceerde daarop dat u geen moslim was en dat u christen was geworden. De man zei u dat hij ook christen was en nam u mee naar zijn huis. Samen begonnen jullie te bidden. U vroeg aan God dat uw zoontje niet eeuwig ziek zou blijven. Plots

kreeg u een telefoontje van uw echtgenote dat uw zontje was gestorven. U was blij en had het gevoel door God aanhoord te zijn. Sindsdien voelde u zich voor de volle 100% christen. U ging elke donderdag naar de huiskerk in Khosro Abad. Behalve S. (...) kende u er niemand omdat niemand er met u wilde spreken. De anderen waren immers allemaal als christen geboren en u was samen met uw echtgenote de enige bekeerling die naar die huiskerk ging. Rond 23/1/1397 (Iraanse kalender, stemt overeen met 12 april 2018 in de Gregoriaanse kalender) – toen was u al vijf à zes maanden christen – vielen de Iraanse autoriteiten plots de huiskerk waar u (zonder uw echtgenote) ook aanwezig was binnen. U kon door een raampje ontsnappen. U trok onmiddellijk naar uw schoonzus in Teheran. Toen u daar was, vernam u dat jullie woning door de autoriteiten was doorzocht – uw echtgenote was hierbij aanwezig – en dat ze hierbij onder meer jullie Bijbel, uw paspoort en uw satellietontvanger in beslag hadden genomen. Hierdoor besloot u op 30/1/1397 (19 april 2018) zonder uw echtgenote en dochter Iran te verlaten. Via Turkije, waar u een drietal maanden verbleef, kwam u in juli 2018 naar België, waar u op 9 augustus 2018 om internationale bescherming verzocht. Toen u met uw echtgenote sprak, vernam u dat de autoriteiten nog een tweede keer waren langsgekomen. U vernam van haar eveneens dat S. (...) bij haar was langsgekomen en dat hij haar gezegd had dat hij, net als andere kerkgangers, enige tijd door de autoriteiten was vastgehouden, dat hij tijdens de ondervragingen onder druk werd gezet waardoor hij uw naam had genoemd en dat hij uiteindelijk op borg was vrijgelaten. U vernam tot slot via uw echtgenote dat uw familie en uw schoonfamilie haar onder druk zetten omdat u bekeerd was. Toen ze een maand voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal vroegen of zij ook bekeerd was, biechtte ze aan hen op zelf ook bekeerd te zijn. Voor jullie dochter houdt ze jullie bekering echter verborgen. Sinds september 2018 gaat u naar de Iraanse kerk te Kuurne. U volgt er Bijbelstudie en in november 2018 liet u zich dopen. U verklaarde ten gevolge van uw bekering niet naar Iran te kunnen terugkeren. U wil immers in alle rust naar de kerk kunnen gaan en uw geloof belijden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw shenasnameh (geboorteboekje), een brief van de Iraanse kerk van Kuurne, d.d. 2 februari 2019, ter staving van uw geloofsactiviteiten en uw doopsel in België en enkele foto's van uw doopsel neer. Na uw onderhoud bezorgde u nog enkele treintickets van Melreux naar Kortrijk waarmee u uw kerkgang in Kuurne wenste aan te tonen. Uw sociaal assistente schreef in dit verband op basis van uw verklaringen dat u nog een aantal keer eerder naar Kortrijk was geweest, maar dat u deze treintickets had weggegooid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering tot het christendom in Iran.

U legde immers onder meer warrige verklaringen af over het moment waarop u door S. (...) in de huiskerk van Khosro Abad werd geïntroduceerd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u ongeveer vijf maanden voor uw vertrek kennis maakte met het protestantisme (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal bevestigde u dit: u werd ongeveer vijf à zes maanden voor uw vertrek protestant (CGVS, p. 2). Gevraagd wanneer u precies protestant was geworden, zei u aanvankelijk te twijfelen tussen de vierde en vijfde maand van 1396 om daarna stellig te zeggen dat het in de zevende maand van 1396 was (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u op het moment van het overlijden van uw zoon reeds uw hart aan Jezus Christus had gegeven (CGVS, p. 5). Uw zoon stierf op 10/5/1396 (1 augustus 2017), i.e. anderhalve maand voor de zevende maand, en een kleine acht maanden voor uw vertrek uit Iran op 30/1/1397 (19 april 2018) (verklaring DVZ, vraag 16). Nochtans kan aangenomen worden dat zowel het overlijden van een zoon als een bekering ingrijpende levensgebeurtenissen zijn, waardoor eveneens aangenomen kan worden dat iemand deze gebeurtenissen vrij precies in de tijd kan situeren. In dit verband is het nog vermeldenswaardig dat het vreemd overkomt dat, toen u naar de Iraanse kerk in Kuurne begon te gaan – dit was ongeveer zes maanden na uw vertrek uit Iran en bijgevolg ongeveer een jaar na uw beweerde bekering –, u aan uw kerkgenoten verkeerdelijk zei dat u al vijf of zes maanden christen was (CGVS, p. 14). Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende het moment waarop u met het protestantisme in contact zou zijn gekomen.

Daarnaast kan er aan uw houding in Iran sinds uw bekering niet het minste geloof gehecht worden. U verklaarde dat u na de mislukte operatie van uw zoon huilde, dat er een oudere man, die u niet kende,

langskwam en dat, toen hij u zei dat u moest bidden, u zei dat u een bekeerde christen was (CGVS, p. 5). Dat u, gelet op de Iraanse context waarbij bekeerlingen massaal worden vervolgd, aan een wildvreemde man, zelfs al blijkt die uiteindelijk zelf ook christen te zijn, openlijk toegaf een bekeerde christen te zijn – u gaf aan dat u christen was geworden –, is totaal onaannemelijk, temeer daar uit uw verklaringen tevens blijkt dat u bijzonder bang was om naar de door u gefrequenteerde huiskerk te gaan omdat dat voor u als bekeerde moslim erg gevaarlijk was (CGVS, p. 9).

Voorts legde u bevreemdende verklaringen af over uw reactie op de dood van uw zoon. Aanvankelijk stipte u aan dat u, net zoals uw echtgenote, depressief werd door de dood van uw zoon (CGVS, p. 3). Even later zei u evenwel dat uw zoon overleed nadat u tot Jezus Christus had gebeden en dat u blij was toen u de dood van uw zoon vernam: u bedankte God en had het gevoel aanhoord te zijn. Sindsdien geloofde u voor de volle 100% in het christendom (CGVS, p. 5).

Verder heeft u uw wekelijkse kerkgang op donderdag niet aannemelijk gemaakt. Behalve de Armeense priester, een vriend van u, die u in de huiskerk heeft geïntroduceerd, kende u immers niemand van de andere kerkgangers bij naam. U verklaarde dat er geen vaste kern van kerkgangers was: er waren constant nieuwe mensen die allemaal geboren christenen waren; ze kwamen vaak uit Ourumiyeh en hadden familie in Khosro Abad. Geconfronteerd met het bizarre feit dat u geen namen kende van uw kerkgenoten, maar dat u wel wist dat de nieuwelingen familieleden van kerkgangers uit Khosro Abad waren, zei u dat u aan S. (...) vroeg wie die mensen waren zonder echter te vragen naar hun namen: u wilde zich immers niet moeien met de zaken van andere mensen (CGVS, p. 7). Even later gaf u, geconfronteerd met het opmerkelijke feit dat u medekerkgangers in Kuurne kent maar geen medekerkgangers in Khosro Abad, echter aan dat u aan S. (...) zei dat u uw medekerkgangers wilde kennen maar dat hij u antwoordde dat ze niet met u wilden praten, waardoor u, uit schrik, nooit met uw medekerkgangers gepraat heeft (CGVS, p. 12). Dat ze niet met u wilden praten, ofschoon ze u tot hun huiskerk toelieten en ze speciaal voor u en uw echtgenote – jullie waren de enige bekeerlingen van de huiskerk – uit veiligheidsoverwegingen hun bijeenkomsten steeds op een andere plaats organiseerden (CGVS, p. 9-10), raakt echter kant noch wal.

Tot slot legde u nog incoherente verklaringen af betreffende de houding van uw echtgenote, die op hetzelfde moment als u bekeerd zou zijn. U verklaarde dat uw dochter (op school) als moslima opgroeit, omdat jullie haar niet kunnen zeggen dat jullie bekeerd zijn. Jullie willen immers vermijden dat ze er iets op school over zou zeggen. Gelet hierop en gelet op het feit dat jullie entourage en de Iraanse autoriteiten volgens u van uw bekering op de hoogte zijn, komt het onaannemelijk over dat uw echtgenote wel vaak met uw dochter over het christendom zou spreken (CGVS, p. 3). Daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat de familie van uw echtgenote haar bekering pas een maand voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal vernomen zou hebben. In dit verband zei u dat uw familie en uw schoonfamilie uw bekering te weten zijn gekomen in de eerste maand van 1397, maar dat ze aan uw echtgenote pas een maand voor uw onderhoud d.d. 6 februari 2019 gevraagd hebben of zij ook christen is: ze wilde niet liegen en erkende bijgevolg christen te zijn (CGVS, p. 3-4). Dat ze dit pas een achttal maanden na uw vertrek aan haar gevraagd zouden hebben, hoewel uw vertrek precies door uw bekering was ingegeven, komt erg vreemd over, temeer daar u aanvankelijk zei dat niemand van de geloofsovertuiging van uw echtgenote op de hoogte was (CGVS, p. 2).

Gelet op bovenstaande motieven kan er aan uw beweerde bekering in Iran geen enkel geloof gehecht worden.

Bijgevolg kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw bekering is uitgelekt. Dit wordt bevestigd doordat er een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen sloop betreffende de huiszoekingen in uw woning. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u op het moment dat u na de inval in de huiskerk contact met uw echtgenote had – toen was u nog in Iran – vernam dat de autoriteiten bij haar al drie keer waren langsgekomen om naar u te zoeken (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u in Iran slechts op de hoogte was van één inval bij u thuis (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 19). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Voorts had u betreffende de arrestatie van S. (...) en uw medekerkgangers nauwelijks informatie. Zo wist u niet hoelang S. (...) en de overige kerkgangers vast zaten en of S. (...) tijdens zijn arrestatie mishandeld werd. Nochtans stond u in contact met uw echtgenote die op haar beurt contact had met S. (...) (CGVS, p. 18-19). Dat u van deze zaken niet op de hoogte was, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks met zijn vluchtrelaas in verband staan, is dan ook een houding die niet met een vrees voor vervolging of ernstige schade in overeenstemming te brengen zijn. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof gehecht kan worden.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Dit blijkt tevens uit het feit dat u uw beweerde regelmatige kerkgang sinds uw vertrek uit Iran niet aannemelijk gemaakt heeft. Zo ging u, naar eigen zeggen uit angst, nooit naar de kerk gedurende de maanden dat u in Turkije verbleef (CGVS, p. 11). Nochtans is Turkije een seculiere staat. Voorts ging u tussen juli 2018, toen u in België aankwam, en september 2018 evenmin naar de kerk. U stipte weliswaar aan toen op zoek geweest te zijn naar een Iraanse kerk (CGVS, p. 13), maar hieraan kan geen enkel geloof gehecht te worden. Naast het opmerkelijke feit dat u in afwachting dat u een Iraanse kerk vond niet naar een andere kerk trok (CGVS, p. 14), blijkt uit uw verklaringen dat u in het centrum waar u verblijft zelfs niet eens aan de sociaal assistenten die er werken gevraagd heeft naar de mogelijkheden om naar een kerk te gaan. Dat u het Frans niet machtig bent, zoals u nog aangaf, doet hieraan geen enkele afbreuk (CGVS, p. 14). Nochtans kan van een overtuigd christen die zijn geloof wil praktiseren in alle redelijkheid verwacht worden dat hij alles onderneemt om zijn geloof daadwerkelijk te kunnen belijden. Voorts heeft u uw bewering tot op het moment van uw onderhoud op het Commissariaatgeneraal tien à vijftien keer naar de kerk in Kuurne geweest te zijn niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde onder meer gedurende twee à twee en een halve maand naar de kerk geweest te zijn voor uw doopsel dat volgens de door u neergelegde brief van de Iraanse kerk van Kuurne op 3 november 2018 plaatsvond. Uw verklaringen in dit verband zijn evenwel niet in overeenstemming met de inhoud van deze brief. Hieruit blijkt immers enkel dat u er vanaf 28 oktober 2018 naar de kerk ging. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u aan de kerkverantwoordelijken gevraagd had om uw eerdere activiteiten niet te vermelden omdat u voor 28 oktober 2018 uw hart nog niet gegeven had aan Jezus Christus (CGVS, p. 14). Deze rechtvaardiging houdt evenwel totaal geen steek. Vanaf uw aankomst in Kuurne had u immers gezegd dat u reeds in Iran uw hart gegeven had en dat u christen was (CGVS, p. 14). Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u voor 28 oktober 2018 naar de kerk zou geweest zijn. Gelet op het merkwaardige feit dat u vanuit uw opvangcentrum te Hotton in Kuurne naar de kerk ging – u erkende dat dit een treinrit van meer dan drie uur inhield –, werden u tijdens uw onderhoud treintickets ter ondersteuning van uw reizen van Hotton naar Kuurne gevraagd (CGVS, p. 12). Uit de hierna door u neergelegde treintickets blijkt echter hoogstens dat u sinds 28 oktober 2018 tot aan uw onderhoud maandelijks één keer, en meer bepaald op 28 oktober 2018, op 25 november 2018, op 1 december 2018, op 20 januari 2019 en op 2 februari 2019, naar de kerk ging. Uit de informatie in uw administratieve dossier blijkt overigens dat de door u neergelegde tickets speciale tickets van het Rode Kruis waren en dat er u door het opvangcentrum van het Rode Kruis géén andere tickets werden gegeven: u heeft immers maandelijks slechts recht op één ticket aangeboden door het opvangcentrum. Dat u de treintickets die uw kerkgang voor 28 oktober 2018 moeten staven zou weggegooid hebben, zoals u via uw sociaal assistente liet weten, is overigens, gelet op het feit dat er geen geloof aan uw kerkgang voor 28 oktober 2018 gehecht kan worden, geenszins geloofwaardig. Bijgevolg heeft u uw beweerde regelmatige kerkgang in België geenszins aannemelijk gemaakt.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, ofschoon door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt dat u kennis betreffende het christendom bezit – deze kennis kan door studie worden verworven en zegt op zich niets over uw geloofsovertuiging –, het opvallend is dat u, die naar eigen zeggen reeds in Iran christen zou zijn geworden, niet eens de betekenis van Pasen, nochtans het christelijke feest bij uitstek, correct kon duiden. U meende immers verkeerdelijk dat op Pasen Jezus' hemelvaart wordt gevierd (CGVS, p. 17).

Aangezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweerde bekering in Iran, aangezien u uw beweerde regelmatige kerkgang in België niet aannemelijk heeft gemaakt – u maakte hoogstens aannemelijk een handvol keren naar een kerk geweest te zijn ondanks dat u al meer dan een half jaar in België verblijft – en aangezien u niet wist wat Pasen precies betekent, heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een (overtuigd) christen te zijn en zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen.

Gelet hierop is het niet aannemelijk dat uw doopsel, waaraan op zich niet getwijfeld wordt, ingegeven zou zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme, temeer daar u reeds op 3 november 2018, i.e. nauwelijks een week na uw eerste kerkbezoek, werd gedoopt hetgeen vragen oproept over de ernst ervan. Uw doopsel op zich kan dan ook absoluut niet aantonen dat u zich bij terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u er als dusdanig zal worden gepercipieerd.

De door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Hoewel er geen geloof gehecht kan worden aan de inbeslagname van uw paspoort aangezien er aan uw vluchtrelaas geen geloof gehecht kan worden waardoor u niet aannemelijk heeft gemaakt uw paspoort niet te kunnen neerleggen – vermoed kan worden dat u uw paspoort niet neerlegt omdat hierin informatie staat die niet verenigbaar is met de inhoud van uw verklaringen op het Commissariaat-

generaal –, wordt er niet meteen getwijfeld aan uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw shenasnameh blijken. De overige door u neergelegde documenten betreffende uw kerkgang in België doen geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zich bij terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig zal worden gepercipieerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker wenst zijn feitenrelaas op een aantal punten te nuanceren. Hij betoogt:

“1. Zo is het niet correct om te stellen dat er plots een onbekende man naar verzoeker kwam want verzoeker zat al enkele weken in het ziekenhuis in Isfahan, toen die onbekende hem op één van de dagen aansprak. Het is dus ook niet onmogelijk dat deze man verzoeker al een tijdje in de gaten had en/of informatie had over zijn situatie.

2. Ook is het zo dat verzoeker eerst aangaf dat hij niet wou bidden omdat hij geen moslim was én dat hij pas zei dat hij christen was, toen de man hem vroeg naar zijn godsdienst.

Verzoeker bevond zich op dat ogenblik ook in een moment van wanhoop en hij was ervan overtuigd dat hij niet mocht liegen, dat het lot van zijn zoontje er misschien vanaf hing.

Ook zei hij op dat ogenblik dat hij christen was, maar niet dat hij christen was geworden; dit is een belangrijke nuance, “ik zei dat ik christen was”- ik zei dat ik geen moslim was” het feit dat de bestreden beslissing het steeds maar heeft over een bekeerde christen blijkt dus niet uit het gehoorverslag op onomstotelijke wijze maar is wel cruciaal; indien de bestreden beslissing hieraan zulk belang hecht, had zij die nuance veel duidelijker moeten onderzoeken.

3. Mbt tot de date, in de eerste maand van 1397 vielen de Iraanse autoriteiten de huiskerk binnen.

Op de 5^e dag van de 10^e maand van 1396 in zijn zoontje overleden.

De bestreden beslissing heeft het echter over de 10^e dag van de vijfde maand en dit zorgt voor een verkeerde interpretatie van heel wat zaken.

Het komt erop neer dat verzoeker dus ongeveer drie maanden na het overlijden van zijn zoontje vertrok.”

2.2. Verzoeker gaat vervolgens in op de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing.

Vooreerst stelt hij, omtrent zijn verklaringen inzake zijn introductie in de huiskerk:

“Verzoeker merkt hier de fundamentele vergissing op ivm het overlijden van zijn zoontje; deze is immers overleden op de 5e dag van de 10e maand 1396. Het is dus wel correct dat verzoeker ongeveer vijf à zes maanden voor zijn vertrek begonnen was met naar de huiskerk te gaan en zich te bekeren tot het christendom.

Dat is ook inderdaad de termijn die hij aangaf in Kuurne omdat hij immers in Turkije en België tot dan toe nog niet opnieuw actief had kunnen deelnemen aan een kerkgemeenschap.”

Over zijn houding na zijn bekering en de reactie op het overlijden van zijn zoon, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker betreurt deze verkeerde interpretatie:

Op p.3 legt hij uit hoe de gemoedstoestand van zijn vrouw was, na het overlijden van hun zoontje en dan voegt hij eraan toe, dat hijzelf ook depressief was; niets is meer logisch en begrijpelijk.

Op p.5 legt hij uit hoe zwaar het vooruitzicht voor de ouders was om levenslang te moeten omgaan met een zwaar ziek en afhankelijk kind en dat hij de dood van het kind op het ogenblik dat die plaatsvond als een verlossing zag en daarom een bepaalde vreugde en vrede voelde, temeer daar hij om hulp had gebeden én hij op dat ogenblik het overlijden zag als een antwoord op een onbestemde vraag.

In de mate dat het overlijden van het kindje niet wordt betwist, kan men dus moeilijk begrijpen waarom deze reacties- die afhankelijk zijn van tijd en emotie- bevreedend zouden zijn.”

Betreffende zijn kerkgang in Iran, voert verzoeker aan:

“Verzoeker merkt op dat hij inderdaad de enige bekeerde christen was (samen met zijn vrouw) die deelnam aan die bijeenkomsten; hij zei dat hijzelf ook bang was en dat die andere mensen ook op hun hoede waren omdat ze bang waren voor hem.

Het is niet vreemd dat mensen met een intentie samenkomen en daarbij geen uitleg vragen over de achtergrond van de deelnemers; het gaat immers niet om een praatgroep, noch om een sociaal onderonsje.

De vieringen waarbij bekeerde christenen worden uitgenodigd om kennis te maken met het christendom moeten daarom in de Iraanse context begrepen worden; daarom is het ook begrijpelijk dat de manier waarop verzoeker thans omgaat met de kerkgemeenschap in Kuurne volledig anders is. Zoals hij ook stelde : bovendien wil ik ergens zijn dat ik mijn God met gerust gemoed en alle rust kan aanbidden (p. 17)".

Omtrent de houding van zijn bekeerde echtgenote, geeft verzoeker aan:

"Verzoeker ziet niet goed in hoe de houding van zijn echtgenote incoherent zou zijn; het is meer dan normaal dat zij haar bekering en die van haar man niet meedeelt aan haar dochter, die nog te jong is en naar school gaat in een Iraanse context; dat de moeder echter informatie geeft en spreekt over christendom is niet onverenigbaar met die houding maar toont alleen aan dat zij haar dochter wel sensibiliseert over het feit dat er andere godsdiensten zijn.

Verder is het zo dat de bekering en de betrapping ervan aanleiding gaven tot de vlucht van verzoeker zodat zijn echtgenote dat op dat moment vertelde aan de familie(s); dat zij zelf niet ondervraagd werd, is wellicht te wijten aan het feit dat de families dit gewoon niet konden vermoeden maar toen de vrouw expliciet gevraagd werd naar die informatie, heeft ze eerst haar man hierover opgebeld en toen die zei dat ze niet mocht liegen heeft ze het toegegeven, en wetende dat de eigen familie haar niet zou verraden.

Het is van belang om op te merken dat ondertussen de dochter op school gepest wordt omdat er geruchten de ronde doen over haar vader en momenteel gaat zij niet naar school...

Ook staat zijn echtgenote nog meer onder druk want ondanks het feit dat de familie haar niet zal verraden, heerst er een zeer ongezonde sfeer in het huis en is de vrouw nog depressiever geworden."

Aangaande de inval(len) in zijn woning en onwetendheid over de andere kerkgangers, verklaart verzoeker:

"Hoe dan ook, verzoeker betreurt dat er door een onachtzaamheid een fout is geslopen in de -overigens zeer beknopte- aantekeningen in het DVZ verslag.

Met betrekking tot de informatie over S. (...) arrestatie is het normaal dat die beknopt is aangezien hij zelf geen rechtstreeks contact heeft en ook S. (...) zelf niet meer naar zijn huis is gekomen na de gebeurtenissen; hij is gewoon op één keer naar de winkel gekomen en dat was in de eerste plaats om zich te verontschuldigen, niet om het verloop van heel zijn ervaringen in detail uiteen te leggen.

Verzoeker ziet niet goed in hoe van hem kan verwacht worden om precieze info te krijgen van S. (...) in de gekende Iraanse context, hierbij ook in acht nemend het feit dat zijn vrouw nog in Iran verblijft met hun dochter, en de gekende psychologische toestand."

Verder gaat verzoeker in op zijn kerkgang sedert hij Iran verliet. Hij stelt:

"Uiteraard kon verzoeker in Turkije naar de Kerk gaan, -in normale omstandigheden -maar hij kon zich niet vrij bewegen, want hij zat in de handen van zijn smokkelaar en bovendien was hij illegaal in het land; het was dus praktisch onmogelijk om zich in die situatie vrij te bewegen, laat staan informatie in te winnen en zich aldus bloot te stellen aan arrestatie en terugwijzing naar Turkije.

Verzoeker geeft toe dat hij in Hotton uiteraard ook zoekende was en in eerste instantie alleen maar orthodoxe Kerken zag; het is pas toen hij met Iraniërs in contact kwam dat hij in september kennis maakte met de Kerk in Kuurne en daar ook naartoe begon te gaan, eerst om die te leren kennen, en omdat hij zich daar goed voelde en goed ontvangen werd, is hij daar blijven gaan en is hij daar ook gedoopt/ Tot op heden gaat hij regelmatig naar die Kerk en legt nog enkele treintickets neer.

Het is essentieel deel te nemen aan een Kerkgemeenschap maar men kan ook bidden en christen zijn in stilte en zonder naar de Kerk te gaan, als dat in bepaalde omstandigheden moeilijk haalbaar is, zoals bij de aankomst in België en nog meer, tijdens de vluchtroute.

Verzoeker behoudt zich het recht om omtrent zijn Kerkgang in België bijkomende actuele informatie over te leggen."

Verzoeker stelt voorts vast dat de bestreden beslissing erkent dat hij meer dan basiskennis heeft over het christendom. *"Het is dus wel duidelijk dat hij een gemotiveerde interesse en studie achter de rug heeft, ook al is zijn effectieve Kerkgang beperkt geweest, - wat zeker wel een positieve indicatie is. Het blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat hij ook even in de war was toen de vragen over verrijzenis en Pasen werden gesteld; het valt ook niet uit te sluiten dat dit aan de vertaling lag; uiteraard kent hij Pasen."*

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker twee treintickets bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een aantal treintickets en een bijkomend attest van de evangelische kerk van 24 maart 2019. Hij wenst hiermee aanvullend bewijs aan te reiken van zijn geloofsovertuiging.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Te dezen kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor het overige ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom, daardoor problemen te kennen en zou dreigen te worden geviséerd en vervolgd.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, daarbij verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“U legde immers onder meer warrige verklaringen af over het moment waarop u door S. (...) in de huiskerk van Khosro Abad werd geïntroduceerd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u ongeveer vijf maanden voor uw vertrek kennis maakte met het protestantisme (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal bevestigde u dit: u werd ongeveer vijf à zes maanden voor uw vertrek protestant (CGVS, p. 2). Gevraagd wanneer u precies protestant was geworden, zei u aanvankelijk te twijfelen tussen de vierde en vijfde maand van 1396 om daarna stellig te zeggen dat het in de zevende maand van 1396 was (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u op het moment van het overlijden van uw zoon reeds uw hart aan Jezus Christus had gegeven (CGVS, p. 5). Uw zoon stierf op 10/5/1396 (1 augustus 2017), i.e. anderhalve maand voor de zevende maand, en een kleine acht maanden voor uw vertrek uit Iran op 30/1/1397 (19 april 2018) (verklaring DVZ, vraag 16). Nochtans kan aangenomen worden dat zowel het overlijden van een zoon als een bekering ingrijpende levensgebeurtenissen zijn, waardoor eveneens aangenomen kan worden dat iemand deze gebeurtenissen vrij precies in de tijd kan situeren. In dit verband is het nog vermeldenswaardig dat het vreemd overkomt dat, toen u naar de Iraanse kerk in Kuurne begon te gaan – dit was ongeveer zes maanden na uw vertrek uit Iran en bijgevolg ongeveer een jaar na uw beweerde

bekering –, u aan uw kerkgenoten verkeerdelijk zei dat u al vijf of zes maanden christen was (CGVS, p. 14). Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende het moment waarop u met het protestantisme in contact zou zijn gekomen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motieven. Integendeel wordt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen danig ondermijnd door de uitleg die hij hieromtrent verschaft in het voorliggende verzoekschrift. Hoewel zijn eerdere verklaringen omtrent het overlijden van zijn zoontje duidelijk waren, tracht verzoeker deze heden namelijk aan te passen om tegemoet te komen aan de voormelde motivering. Bij de DVZ verklaarde verzoeker duidelijk dat zijn zoontje was overleden op “10.05.1396 (01.08.2017)” (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.16). Hij ondertekende deze verklaring bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Farsi. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaring oprecht was. Bovendien gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat het gesprek bij de DVZ goed was verlopen. Vervolgens werden de verklaringen die hij over zijn persoonsgegevens aflegde bij de DVZ, onder meer deze over het overlijden van zijn zoon, bij het CGVS nogmaals overlopen. Daarbij corrigeerde verzoeker wel de naam van zijn zoon doch niet dienst sterfdatum. Verder stelde hij duidelijk dat alles wat er werd overlopen en dat hij niet corrigeerde klopte (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Dat verzoeker de eerder door hem verstrekte overlijdensdatum van zijn zoon heden alsnog tracht aan te passen en tracht af te doen als vergissing, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast kan er aan uw houding in Iran sinds uw bekering niet het minste geloof gehecht worden. U verklaarde dat u na de mislukte operatie van uw zoon huilde, dat er een oudere man, die u niet kende, langskwam en dat, toen hij u zei dat u moest bidden, u zei dat u een bekeerde christen was (CGVS, p. 5). Dat u, gelet op de Iraanse context waarbij bekeerlingen massaal worden vervolgd, aan een wildvreemde man, zelfs al blijkt die uiteindelijk zelf ook christen te zijn, openlijk toegaf een bekeerde christen te zijn – u gaf aan dat u christen was geworden –, is totaal onaannemelijk, temeer daar uit uw verklaringen tevens blijkt dat u bijzonder bang was om naar de door u gefrequenteerde huiskerk te gaan omdat dat voor u als bekeerde moslim erg gevaarlijk was (CGVS, p. 9).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat de man in kwestie mogelijks reeds informatie over hem had, staat er geenszins aan in de weg dat het, gezien deze man voor hem duidelijk een onbekende was, onaannemelijk is dat verzoeker aan deze wildvreemde en zonder eerst te polsen naar diens (religieuze) achtergrond openlijk zou hebben toegegeven een bekeerde christen te zijn. Dat verzoeker dit aangaf, blijkt in tegenstelling met wat hij heden tracht te laten uitschijnen bovendien weldegelijk duidelijk uit zijn verklaringen waar hij stelde: *“Daarom vroeg hij naar mijn godsdienst en ik zei dat ik christen was geworden”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.5). Zelfs indien verzoeker wanhopig was en ervan overtuigd was dat hij niet mocht liegen, is dit gelet op de Iraanse context zoals hierboven geschetst en gelet op verzoekers zelfverklaarde schrik niet aannemelijk. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker helemaal niet had moeten liegen doch bijvoorbeeld eveneens eenvoudigweg had kunnen aangeven dat hij inderdaad zou bidden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts legde u bevreemdende verklaringen af over uw reactie op de dood van uw zoon. Aanvankelijk stipte u aan dat u, net zoals uw echtgenote, depressief werd door de dood van uw zoon (CGVS, p. 3). Even later zei u evenwel dat uw zoon overleed nadat u tot Jezus Christus had gebeden en dat u blij was toen u de dood van uw zoon vernam: u bedankte God en had het gevoel aanhoord te zijn. Sindsdien geloofde u voor de volle 100% in het christendom (CGVS, p. 5).”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en incoherent. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die hij *post factum* tracht aan te brengen. Verzoeker gaf initieel duidelijk aan dat hij, net als zijn echtgenote, depressief werd na het overlijden van zijn zoontje. Later verklaarde hij echter dat hij na het overlijden van zijn zoontje blij was, God bedankte, zich door God gehoord voelde en daardoor 100% geloofde in het christendom.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder heeft u uw wekelijkse kerkgang op donderdag niet aannemelijk gemaakt. Behalve de Armeense priester, een vriend van u, die u in de huiskerk heeft geïntroduceerd, kende u immers niemand van de andere kerkgangers bij naam. U verklaarde dat er geen vaste kern van kerkgangers was: er waren constant nieuwe mensen die allemaal geboren christenen waren; ze kwamen vaak uit Ourumiyeh en hadden familie in Khosro Abad. Geconfronteerd met het bizarre feit dat u geen namen kende van uw kerkgenoten, maar dat u wel wist dat de nieuwelingen familieleden van kerkgangers uit Khosro Abad

waren, zei u dat u aan S. (...) vroeg wie die mensen waren zonder echter te vragen naar hun namen: u wilde zich immers niet moeien met de zaken van andere mensen (CGVS, p. 7). Even later gaf u, geconfronteerd met het opmerkelijke feit dat u medekerkgangers in Kuurne kent maar geen medekerkgangers in Khosro Abad, echter aan dat u aan S. (...) zei dat u uw medekerkgangers wilde kennen maar dat hij u antwoordde dat ze niet met u wilden praten, waardoor u, uit schrik, nooit met uw medekerkgangers gepraat heeft (CGVS, p. 12). Dat ze niet met u wilden praten, ofschoon ze u tot hun huiskerk toelieten en ze speciaal voor u en uw echtgenote – jullie waren de enige bekeerlingen van de huiskerk – uit veiligheidsoverwegingen hun bijeenkomsten steeds op een andere plaats organiseerden (CGVS, p. 9-10), raakt echter kant noch wal.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit het voorgaande blijkt reeds genoegzaam dat verzoeker ter verklaring van zijn verregaande onwetendheid incoherente verklaringen aflegde over de vraag of hij al dan niet vroeg om zijn medekerkgangers beter te kennen. Enerzijds gaf hij aan dat hij zich niet met hun zaken wilde moeien en daarom niet naar hun namen vroeg doch anderzijds gaf hij aan dat hij hen wel wilde kennen en wel de nodige vragen stelde doch dat S. daarbij zou hebben aangegeven dat de anderen niet met hem wilden praten. Deze laatste verklaring is weldegelijk onaannemelijk gelet op het feit dat de anderen hem als bekeerling wel toelieten in hun kerkgemeenschap en hun bijeenkomsten speciaal voor hem steeds op een andere plaats organiseerden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tot slot legde u nog incoherente verklaringen af betreffende de houding van uw echtgenote, die op hetzelfde moment als u bekeerd zou zijn. U verklaarde dat uw dochter (op school) als moslima opgroeit, omdat jullie haar niet kunnen zeggen dat jullie bekeerd zijn. Jullie willen immers vermijden dat ze er iets op school over zou zeggen. Gelet hierop en gelet op het feit dat jullie entourage en de Iraanse autoriteiten volgens u van uw bekering op de hoogte zijn, komt het onaannemelijk over dat uw echtgenote wel vaak met uw dochter over het christendom zou spreken (CGVS, p. 3). Daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat de familie van uw echtgenote haar bekering pas een maand voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal vernomen zou hebben. In dit verband zei u dat uw familie en uw schoonfamilie uw bekering te weten zijn gekomen in de eerste maand van 1397, maar dat ze aan uw echtgenote pas een maand voor uw onderhoud d.d. 6 februari 2019 gevraagd hebben of zij ook christen is: ze wilde niet liegen en erkende bijgevolg christen te zijn (CGVS, p. 3-4). Dat ze dit pas een achttal maanden na uw vertrek aan haar gevraagd zouden hebben, hoewel uw vertrek precies door uw bekering was ingegeven, komt erg vreemd over, temeer daar u aanvankelijk zei dat niemand van de geloofsovertuiging van uw echtgenote op de hoogte was (CGVS, p. 2).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of er iemand op de hoogte was van de bekering van zijn vrouw, laat verzoeker ongemoeid. Aanvankelijk gaf hij meermaals en duidelijk aan dat niemand van haar bekering op de hoogte was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2). Later beweerde hij echter dat zowel zijn eigen familie als de familie van zijn vrouw over haar bekering op de hoogte waren en haar vrouw daarom zelfs erg onder druk zetten (*ibid.*, p.3).

Voorts treedt de Raad verweerder bij waar deze oordeelt dat het, gezien zij net wilden vermijden dat hun dochter over hun bekering ook maar iets zou zeggen op school, niet plausibel is dat verzoekers echtgenote met deze dochter wel vaak over het christendom zou spreken.

Verder is het weldegelijk onaannemelijk dat verzoekers echtgenote niet veel eerder zou zijn ondervraagd over haar religie indien verzoeker werkelijk bekeerd was, daardoor problemen kreeg met de autoriteiten en daarom het land moest verlaten.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Gelet op bovenstaande motieven kan er aan uw beweerde bekering in Iran geen enkel geloof gehecht worden.

Bijgevolg kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw bekering is uitgelekt.”

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Dit wordt bevestigd doordat er een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen sloop betreffende de huiszoekingen in uw woning. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u op het moment dat u na de inval in de huiskerk contact met uw echtgenote had – toen was u nog in Iran – vernam dat de autoriteiten bij haar al drie keer waren langsgekomen om naar u te zoeken (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u in Iran slechts op de hoogte was van één inval bij u thuis (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 19). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Andermaal tracht hij zijn verklaringen bij de DVZ te ontkennen en laat hij uitschijnen dat in het verslag aldaar *“door een onachtzaamheid een fout is geslopen”*. Dit kan echter niet worden gevolgd. Zijn verklaringen bij de DVZ waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij stelde er: *“mijn vrouw vertelde dat de agenten al 3 keer waren langs geweest en ze mijn zochten”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bovendien ondertekende hij deze verklaringen uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Farsi. Hiermee gaf hij aan dat zij juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verder kan worden herhaald dat verzoeker bij het CGVS aangaf dat het gesprek bij de DVZ goed was verlopen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts had u betreffende de arrestatie van S. (...) en uw medekerkgangers nauwelijks informatie. Zo wist u niet hoelang S. (...) en de overige kerkgangers vast zaten en of S. (...) tijdens zijn arrestatie mishandeld werd. Nochtans stond u in contact met uw echtgenote die op haar beurt contact had met S. (...) (CGVS, p. 18-19). Dat u van deze zaken niet op de hoogte was, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks met zijn vluchtrelaas in verband staan, is dan ook een houding die niet met een vrees voor vervolging of ernstige schade in overeenstemming te brengen zijn.” Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij zelf geen rechtstreeks contact met S. onderhoudt, doet er geenszins afbreuk aan dat van hem mocht worden verwacht dat hij zich via zijn vrouw en doorheen haar contact met deze persoon terdege zou hebben trachten te informeren over de arrestatie en het verdere lot van S. en de overige kerkgangers. Redelijkwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

“Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw vluchtrelaas niet het minste geloof gehecht kan worden.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.”

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dit blijkt tevens uit het feit dat u uw beweerde regelmatige kerkgang sinds uw vertrek uit Iran niet aannemelijk gemaakt heeft. (...) Voorts ging u tussen juli 2018, toen u in België aankwam, en september 2018 evenmin naar de kerk. U stipte weliswaar aan toen op zoek geweest te zijn naar een Iraanse kerk (CGVS, p. 13), maar hieraan kan geen enkel geloof gehecht te worden. Naast het opmerkelijke feit dat u in afwachting dat u een Iraanse kerk vond niet naar een andere kerk trok (CGVS, p. 14), blijkt uit uw verklaringen dat u in het centrum waar u verblijft zelfs niet eens aan de sociaal assistenten die er werken gevraagd heeft naar de mogelijkheden om naar een kerk te gaan. Dat u het Frans niet machtig bent, zoals u nog aangaf, doet hieraan geen enkele afbreuk (CGVS, p. 14). Nochtans kan van een overtuigd christen die zijn geloof wil praktiseren in alle redelijkheid verwacht worden dat hij alles onderneemt om zijn geloof daadwerkelijk te kunnen belijden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van de verklaring dat hij weldegelijk op zoek was naar een kerk, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststellingen. Zo dit werkelijk waar was, kon minstens worden verwacht dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd bij zijn sociaal assistente.

Daarenboven, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts heeft u uw bewering tot op het moment van uw onderhoud op het Commissariaatgeneraal tien à vijftien keer naar de kerk in Kuurne geweest te zijn niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde onder meer gedurende twee à twee en een halve maand naar de kerk geweest te zijn voor uw doopsel dat volgens de door u neergelegde brief van de Iraanse kerk van Kuurne op 3 november 2018 plaatsvond. Uw verklaringen in dit verband zijn evenwel niet in overeenstemming met de inhoud van deze brief. Hieruit blijkt immers enkel dat u er vanaf 28 oktober 2018 naar de kerk ging. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u aan de kerkverantwoordelijken gevraagd had om uw eerdere activiteiten niet te vermelden omdat u voor 28 oktober 2018 uw hart nog niet gegeven had aan Jezus Christus (CGVS, p. 14). Deze rechtvaardiging houdt evenwel totaal geen steek. Vanaf uw aankomst in Kuurne had u immers gezegd dat u reeds in Iran uw hart gegeven had en dat u christen was (CGVS, p. 14). Er kan dan ook geen

enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u voor 28 oktober 2018 naar de kerk zou geweest zijn. Gelet op het merkwaardige feit dat u vanuit uw opvangcentrum te Hotton in Kuurne naar de kerk ging – u erkende dat dit een treinrit van meer dan drie uur inhield –, werden u tijdens uw onderhoud treintickets ter ondersteuning van uw reizen van Hotton naar Kuurne gevraagd (CGVS, p. 12). Uit de hierna door u neergelegde treintickets blijkt echter hoogstens dat u sinds 28 oktober 2018 tot aan uw onderhoud maandelijks één keer, en meer bepaald op 28 oktober 2018, op 25 november 2018, op 1 december 2018, op 20 januari 2019 en op 2 februari 2019, naar de kerk ging. Uit de informatie in uw administratieve dossier blijkt overigens dat de door u neergelegde tickets speciale tickets van het Rode Kruis waren en dat er u door het opvangcentrum van het Rode Kruis géén andere tickets werden gegeven: u heeft immers maandelijks slechts recht op één ticket aangeboden door het opvangcentrum. Dat u de treintickets die uw kerkgang voor 28 oktober 2018 moeten staven zou weggegooid hebben, zoals u via uw sociaal assistente liet weten, is overigens, gelet op het feit dat er geen geloof aan uw kerkgang voor 28 oktober 2018 gehecht kan worden, geenszins geloofwaardig. Bijgevolg heeft u uw beweerde regelmatige kerkgang in België geenszins aannemelijk gemaakt.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, ofschoon door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt dat u kennis betreffende het christendom bezit – deze kennis kan door studie worden verworven en zegt op zich niets over uw geloofsovertuiging –, het opvallend is dat u, die naar eigen zeggen reeds in Iran christen zou zijn geworden, niet eens de betekenis van Pasen, nochtans het christelijke feest bij uitstek, correct kon duiden. U meende immers verkeerdelijk dat op Pasen Jezus' hemelvaart wordt gevierd (CGVS, p. 17).

Aangezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweerde bekering in Iran, aangezien u uw beweerde regelmatige kerkgang in België niet aannemelijk heeft gemaakt – u maakte hoogstens aannemelijk een handvol keren naar een kerk geweest te zijn ondanks dat u al meer dan een half jaar in België verblijft – en aangezien u niet wist wat Pasen precies betekent, heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een (overtuigd) christen te zijn en zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen.

Gelet hierop is het niet aannemelijk dat uw doopsel, waaraan op zich niet getwijfeld wordt, ingegeven zou zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme, temeer daar u reeds op 3 november 2018, i.e. nauwelijks een week na uw eerste kerkbezoek, werd gedoopt hetgeen vragen oproept over de ernst ervan. Uw doopsel op zich kan dan ook absoluut niet aantonen dat u zich bij terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u er als dusdanig zal worden gepercipieerd.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Met de loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen omtrent zijn kerkbezoeken in België, doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Dat verzoeker verward zou zijn geweest of dat er verkeerd zou zijn vertaald bij de vragen die over Pasen werden gesteld, kan verder niet worden gevolgd. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd welke christelijke feesten hij nog kende, maakte hij zelf een spontaan onderscheid tussen de verrijzenis van Jezus, Pasen en Pinksteren. Vervolgens gevraagd wat het verschil was tussen de verrijzenis van Jezus en Pasen, antwoordde verzoeker: “Verrijzenis van JC is de dag dat hij uit de doden opstaan, Pasen is nadat hij de dood overwint, na veertig dagen gaat hij naar de hemel”. Toen verzoeker er daarna op werd gewezen dat de verrijzenis van Jezus en Pasen hetzelfde zijn, kwam hij niet verder dan te antwoorden: “Aah” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.17). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de vermeende verwarring of verkeerde vertaling.

Waar verzoeker in de loop van onderhavige procedure een aantal nieuwe treintickets neerlegt en een nieuw attest van de evangelische kerk in Kuurne aanreikt, dient voorts te worden opgemerkt dat hij met deze stukken evenmin afbreuk kan doen aan het voorgaande. Wat betreft het attest van de evangelische kerk in Kuurne, kan vooreerst worden opgemerkt dat dit grotendeels identiek is aan het reeds neergelegde attest, geen bijkomende informatie bevat en werd uitgereikt door dezelfde persoon als het reeds eerder neergelegde attest. Derhalve is het bevreemdend dat hierin wel een andere datum wordt vermeld voor verzoekers eerste kerkbezoek. Hoe dan ook kan dit attest, samen met de neergelegde treintickets, hoogstens aantonen dat verzoeker formeel werd gedoopt en de betreffende kerk bezocht. Hieruit blijkt echter niet dat verzoekers doopsel en kerkbezoeken ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Verzoekers doopsel en kerkbezoeken kunnen blijkens het voorgaande dan ook eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden in voorliggende procedure.

De overige documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door

verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. De motieven dienaangaande worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Hoewel er geen geloof gehecht kan worden aan de inbeslagname van uw paspoort aangezien er aan uw vluchtrelaas geen geloof gehecht kan worden waardoor u niet aannemelijk heeft gemaakt uw paspoort niet te kunnen neerleggen – vermoed kan worden dat u uw paspoort niet neerlegt omdat hierin informatie staat die niet verenigbaar is met de inhoud van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal –, wordt er niet meteen getwijfeld aan uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw shenasnameh blijken. De overige door u neergelegde documenten betreffende uw kerkgang in België doen geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zich bij terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig zal worden gepercipieerd.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger besproken elementen. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT